

O zi din lucrarea Domnului Isus

Sabat după-amiază

De memorat:

„Isus le-a zis: «Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni.»”
(Marcu 1:17).

Fiecare Evanghelie redă altfel începutul misiunii lui Isus Hristos. Matei Îl prezintă pe Isus chemându-i pe ucenici și apoi ținând Predica de pe Munte. Luca redă prima predică a lui Isus în Sabat în sinagoga din Nazaret. Ioan relatează chemarea câtorva dintre primii ucenici și nunta din Cana, unde Domnul face primul semn.

Evanghelia după Marcu prezintă chemarea a patru ucenici și descrie un Sabat în Capernaum și ceea ce a urmat. Acest „Sabat cu Isus” îi oferă cititorului o idee cu privire la cine este El. În pasajul pe care îl vom studia în această săptămână sunt consemnate foarte puține cuvinte rostite de Isus: o scurtă chemare la ucenicie, o poruncă adresată unui demon, un plan de a vizita alte locuri și vindecarea unui lepros cu indicația de a se prezenta în fața unui preot ca să fie declarat curat. Se pune accentul pe acțiune, în special pe vindecarea oamenilor. Scriitorului acestei evanghelii îi place să folosească cuvântul „îndată” pentru a ilustra rapiditatea desfășurării misiunii lui Isus.

Duminică, 7 iulie

„Veniți după Mine!”

1. Citește Marcu 1:16-20. Cine erau bărbații pe care i-a chemat Isus ca ucenici și care a fost răspunsul lor?

Marcu 1:16-20

¹⁶ Pe când trecea Isus pe lângă Marea Galileii, a văzut pe Simon și pe Andrei, fratele lui Simon, aruncând o mreajă în mare, căci erau pescari.

¹⁷ Isus le-a zis: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni.”

¹⁸ Îndată, ei și-au lăsat mrejele și au mers după El.

¹⁹ A mers puțin mai departe și a văzut pe Iacov, fiul lui Zebedei, și pe Ioan, fratele lui, care, și ei, erau într-o corabie și își dregeau mrejele.

²⁰ Îndată i-a chemat; și ei au lăsat pe tatăl lor, Zebedei, în corabie cu cei ce lucrau pe plată și au mers după El.

Marcu 1 nu consemnează multe cuvinte ale lui Isus. Totuși versetul 17 redă cuvintele adresate de El celor doi pescari: Simon, care va fi numit

ulterior „Petru”, și fratele său, Andrei. Cei doi bărbați stau pe țărmul Mării Galileei și aruncă o plasă pentru pești.

În Marcu 1:19,20 Iacov și Ioan se află într-o barcă împreună cu tatăl lor și câțiva slujitori, ceea ce poate indica o situație financiară mai bună decât la Petru și Andrei. Luca specifică faptul că Petru are totuși o barcă (Luca 5:3) și că de fapt Iacov și Ioan erau partenerii lui Petru și ai lui Andrei (vezi Luca 5:1-11). Dar e foarte posibil ca Evanghelia după Marcu să intenționeze un contrast între cele două perechi de frați, prin intermediul căreia transmite faptul că Isus îi cheamă la ucenicie atât pe cei care au mai puține resurse, cât și pe cei care au mai multe.

Chemarea adresată de Isus acestor oameni este una simplă, directă și profetică. El îi cheamă să Îl urmeze, adică să devină ucenicii Săi. Aceasta înseamnă că, dacă vor răspunde la apelul Său, El Își va asuma sarcina de a-i face pescari de oameni.

2. Ce motive ar putea avea acești bărbați să lase imediat totul (Marcu 1:16-20) și să-L urmeze pe Isus?

Marcu 1:16-20

¹⁶ Pe când trecea Isus pe lângă Marea Galileii, a văzut pe Simon și pe Andrei, fratele lui Simon, aruncând o mreajă în mare, căci erau pescari.

¹⁷ Isus le-a zis: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni.”

¹⁸ Îndată, ei și-au lăsat mrejele și au mers după El.

¹⁹ A mers puțin mai departe și a văzut pe Iacov, fiul lui Zebedei, și pe Ioan, fratele lui, care, și ei, erau într-o corabie și își dregeau mrejele.

²⁰ Îndată i-a chemat; și ei au lăsat pe tatăl lor, Zebedei, în corabie cu cei ce lucrau pe plată și au mers după El.

Evanghelia după Ioan completează acest tablou (vezi Ioan 1:29-42). Se pare că frații erau ucenicii lui Ioan Botezătorul și auziseră declarația lui că Isus era „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29). Ei L-au întâlnit pe Isus și au petrecut timp cu El în apropierea râului Iordan. În consecință, faptul că ei au acceptat chemarea Domnului Isus la misiune nu era o glumă sau o escapadă. Se gândiseră bine la asta.

Dar atunci de ce nu dă Marcu mai multe detalii? Cel mai probabil pentru a accentua puterea lui Isus. El cheamă, și pescarii Îi răspund cu bucurie, iar viața lor și lumea în sine n-a mai fost la fel de atunci înainte.

La ce ai fost chemat să renunți pentru a-L urma pe Isus?

(Gândește-te la implicațiile răspunsului tău, în mod special dacă nu îți vine nimic în minte.)

Un memorabil serviciu de închinare

3. Citește Marcu 1:21-28. Ce experiență de neuitat a avut loc în sinagoga din Capernaum și ce adevăruri spirituale putem extrage din această relateare?

Marcu 1:21-28

- ²¹ S-au dus la Capernaum. Și, în ziua Sabatului, Isus a intrat îndată în sinagogă și a început să învețe pe norod.
- ²² Oamenii erau uimiți de învățătura Lui; căci îi învăța ca unul care are putere, nu cum îi învățau cărturarii.
- ²³ În sinagoga lor era un om care avea un duh necurat. El a început să strige:
- ²⁴ „Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne pierzi? Te știi cine ești: ești Sfântul lui Dumnezeu!”
- ²⁵ Isus l-a certat și i-a zis: „Taci și ieși afară din omul acesta!”
- ²⁶ Și duhul necurat a ieșit din el, scuturându-l cu putere și scoțând un strigăt mare.
- ²⁷ Toți au rămas înmărmuriți, așa că se întrebau unii pe alții: „Ce este aceasta? O învățătură nouă! El poruncește ca un stăpân chiar și duhurilor necurate, și ele Îl ascultă!”
- ²⁸ Și îndată I s-a dus vestea în toate împrejurimile Galileii.

Majoritatea creștinilor au câteva momente de neuitat în umblarea lor creștină: decizia de a-L urma pe Isus; ziua botezului lor; o predică mișcătoare în timpul căreia au simțit profund prezența lui Dumnezeu. Unele dintre aceste momente s-ar putea să fie nu numai memorabile, ci și puncte de cotitură în viață.

La fel este posibil să se fi întâmplat și în cazul unora din Capernaum în Sabatul descris în Marcu 1. „Oamenii erau uimiți de învățătura Lui, căci îi învăța ca unul care are putere, nu cum îi învățau cărturarii” (Marcu 1:22). În timp ce Isus îi învăța, un om posedat de un demon, impresionat fără îndoială de puterea învățăturilor lui Isus, a strigat: „Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne pierzi? Te știi cine ești: Ești Sfântul lui Dumnezeu!” (Marcu 1:24), dar Domnul a scos demonul din acel om.

Gândește-te la implicațiile acestor cuvinte ale demonului! În primul rând, Îl recunoaște pe Isus ca „Sfântul lui Dumnezeu”. Conștientizează că Isus este trimisul sfânt al lui Dumnezeu, spre deosebire de oștile necurate, nesfinte ale lui Satana. Oamenii se așteaptă la lucruri și persoane sfinte într-un cadru de închinare, nu la lucruri nesfinte și necurate. Prin urmare, în acest episod este un contrast puternic între forțele binelui și cele ale răului. Putem vedea aici realitatea marii lupte. E posibil ca oamenii să nu

fi știut încă cine era Isus, dar demonul știa cu siguranță și a recunoscut public lucrul acesta.

Apoi, porunca de a ieși din om este de înțeles, dar de ce porunca: „Taci!”? În Marcu apare, începând încă de aici, o temă remarcabilă: apelul lui Isus la tăcere cu privire la identitatea Lui. Cercetătorii îl denumesc „secretul mesianic”. Acesta chiar are sens, date fiind aspectele politice pe care le aveau așteptările mesianice din vremea lui Isus. Era riscant să fii un mesia. Totuși, printre apelurile la tăcere descoperim revelații uimitoare cu privire la cine este Isus. Ceea ce va deveni clar în timp este că identitatea lui Isus nu poate fi ascunsă și adevărul cu privire la cine este El devine centrul mesajului Evangheliei. Oamenii trebuie nu numai să descopere cine este Domnul Isus, ci și să ia o decizie privitoare la modul în care vor răspunde la venirea Lui și la ceea ce înseamnă aceasta pentru ei.

În încercarea de a da mărturie altora, când ar fi prudent să nu prezentăm tot ceea ce credem cu privire la „adevărul prezent”?

Marți, 9 iulie

Mai multă slujire în Sabat

4. Citește Marcu 1:29-34. Cum a ajutat Isus familia lui Petru și ce lecții putem extrage din această relatare?

Marcu 1:29-34.

²⁹ După ce a ieșit din sinagogă, a intrat împreună cu Iacov și Ioan în casa lui Simon și a lui Andrei.

³⁰ Soacra lui Simon zăcea în pat prinsă de friguri; și îndată au vorbit lui Isus despre ea.

³¹ El a venit, a apucat-o de mână, a ridicat-o în sus, și au lăsat-o frigurile. Apoi ea a început să le slujească.

³² Seara, după asfințitul soarelui, au adus la El pe toți bolnavii și îndrăciții.

³³ Și toată cetatea era adunată la ușă.

³⁴ El a vindecat pe mulți care pătimeau de felurite boli; de asemenea, a scos mulți draci și nu lăsa pe draci să vorbească, pentru că-L cunoșteau.

După slujba uimitoare de la sinagogă, Isus Se retrage împreună cu micul Lui grup de ucenici (Petru, Andrei, Iacov și Ioan) acasă la Petru, evident pentru a petrece restul zilei de Sabat la o masă de prietenie și părtășie. Scena este însă umbrită de o notă de îngrijorare: soacra lui Petru este bolnavă și are febră, ceea ce pe vremea aceea însemna ori că te făceai bine, ori că mureai. Ceilalți Îi spun lui Isus de boala ei, iar El o ia pe soacra lui

Petru de mână și o ridică. Imediat aceasta începe să slujească nevoilor lor. Ce exemplificare elocventă a principiului că aceia care au fost salvați, vindecați de Isus vor sluji ulterior altora!

În Evanghelia după Marcu se întâmplă adesea ca Isus să vindece prin atingerea persoanei bolnave (vezi Marcu 1:41; 5:41), deși alteori nu se menționează nicio atingere (vezi Marcu 2:1-12; 3:1-6; 5:7-13).

Isus nu-și încheiase lucrarea pe ziua aceea. După apus, mulți au venit acasă la Petru pentru vindecare, fără îndoială după ce au văzut sau au auzit ce se întâmplase la sinagogă în aceeași zi. Faptul că scriitorul evangheliei nu precizează că oamenii își amânaseră venirea din cauza orelor de Sabat denotă că era de la sine înțeles că cititorii știau despre Sabat. Acest detaliu denotă că cititorii lui erau păzitori ai Sabatului.

Marcu spune că „toată cetatea era adunată la ușă” în seara aceea (Marcu 1:33). Trebuie să fi durat ceva ca Isus să îi ajute pe toți acei oameni. „Oră după oră oamenii veneau și plecau, căci nimeni nu știa dacă Vindecătorul va mai fi și ziua următoare între ei. Niciodată nu trăise cetatea Capernaum o zi ca aceea. Atmosfera răsună a glas de biruință și strigăte de eliberare. Mântuitorul era și El fericit de fericirea pe care le-o adusese. Când vedea suferințele celor care veneau la El, inima Lui se umplea de milă și tresălta de bucurie că avea putere să le readucă sănătatea și fericirea. Isus nu Și-a încetat lucrul până n-a fost vindecat și ultimul bolnav. Era noapte târziu când mulțimea s-a retras și liniștea s-a așternut asupra casei lui Simon. Ziua aceea lungă și plină de agitație trecuse și Isus căuta odihnă. Dar, pe când orașul era încă învăluit în somn, «pe când era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat, a ieșit și S-a dus într-un loc pustiu. Și Se ruga acolo» (Marcu 1:35)” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 259).

Miercuri, 10 iulie

Secretul misiunii lui Isus

5. Citește Marcu 1:35-29. Ce lecții importante putem extrage din ceea ce a făcut Isus aici?

Marcu 1:35-39

³⁵ A doua zi dimineața, pe când era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat, a ieșit și S-a dus într-un loc pustiu. Și Se ruga acolo.

³⁶ Simon și ceilalți care erau cu El s-au dus să-L caute;

³⁷ și, când L-au găsit, I-au zis: „Toți Te caută.”

³⁸ El le-a răspuns: „Haideți să mergem în altă parte, prin târgurile și satele vecine, ca să propovăduiesc și acolo; căci pentru aceasta am ieșit.”

³⁹ Și S-a dus să propovăduiască în sinagogi, prin toată Galileea; și scotea dracii.

Isus S-a trezit înainte de răsărit și S-a dus într-un loc liniștit, pustiu să Se roage. Marcu 1:35 evidențiază rugăciunea ca elementul pe care se axează acțiunea lui Isus. Toate celelalte forme verbale din propoziție au formă concisă – S-a sculat, a ieșit, S-a dus (toate la timpul aorist în greacă, redând ideea de acțiune realizată). Dar verbul „a (se) ruga” este la timpul imperfect, o formă folosită pentru a exprima, în mod special aici, un proces în desfășurare. *El Se ruga, continua să Se roage*. Textul accentuează și cât de devreme era când a ieșit Isus, sugerând că timpul petrecut de unul singur în rugăciune era unul îndelungat.

În toate evangheliile Îl descoperim pe Isus ca om al rugăciunii (vezi Matei 14:23; Marcu 6:46; Ioan 17). Acesta pare să fie unul dintre principalele secrete ale puterii din misiunea lui Isus.

6. Citește Luca 6:12. Ce ne învață lucrul acesta despre viața de rugăciune a lui Isus?

Luca 6:12

¹² În zilele acelea, Isus S-a dus pe munte să Se roage și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu.

Mulți creștini au perioade clar stabilite pentru rugăciune. Această practică este bună și corectă, dar poate deveni și o rutină, aproape ceva făcut din obișnuință. O modalitate de a ieși din tipar este de a schimba din când în când timpul de rugăciune sau de a ne ruga uneori mai mult decât de obicei. Ideea nu este de a ne bloca într-un fel de formulă care nu se poate schimba niciodată.

Petru și tovarășii săi nu L-au însoțit pe Isus la locul de rugăciune. Poate știau locul, pentru că L-au găsit acolo. Prin precizarea că toți Îl căutau ei Îi sugerau lui Isus să continue experiența emoționantă din ziua precedentă, cu și mai multe vindecări și învățături. În mod surprinzător, Isus nu este de acord și le atrage atenția asupra unui câmp de misiune mai larg, în alte locuri. „El le-a răspuns: «Haidem să mergem în altă parte, prin târgurile și satele vecine, ca să propovăduiesc și acolo, căci pentru aceasta am ieșit»” (Marcu 1:38).

Dacă Isus Însuși avea nevoie să petreacă atât de mult timp în rugăciune, ce se poate spune despre noi și cât timp ar trebui să petrecem în rugăciune? Ce ne spune exemplul lui Isus?

Poți ține un secret?

7. Citește Marcu 1:40-45. Ce aflăm despre Isus și modul în care relaționa cu cei marginalizați de societate?

Marcu 1:40-45

⁴⁰ A venit la El un lepros, care s-a aruncat în genunchi înaintea Lui, Îl ruga și-I zicea: „Dacă vrei, poți să mă cureți.”

⁴¹ Lui Isus I s-a făcut milă de el, a întins mâna, S-a atins de el și i-a zis: „Da, voiesc, fii curățat!”

⁴² Îndată l-a lăsat lepra, și s-a curățat.

⁴³ Isus i-a poruncit cu tot dinadinsul, i-a spus să plece numaidecât

⁴⁴ și i-a zis: „Vezi să nu spui nimănui nimic; ci du-te de te arată preotului și adu pentru curățarea ta ce a poruncit Moise, ca mărturie pentru ei.”

⁴⁵ Dar omul acela, după ce a plecat, a început să vestească și să spună în gura mare lucrul acesta, așa că Isus nu mai putea să intre pe față în nicio cetate; ci stătea afară, în locuri pustii, și veneau la El din toate părțile.

Lepra, așa cum este descrisă în acest pasaj și în tot Vechiul Testament, nu denumea doar ceea ce azi cunoaștem drept boala Hansen (lepra propriu-zisă). Termenul biblic s-ar putea traduce mai bine cu „gravă boală de piele” și ar putea include și alte afecțiuni dermatologice. Este posibil ca boala Hansen să fi pătruns în Orientul Apropiat antic în jurul secolului al III-lea î.H. (vezi David P. Wright și Richard N. Jones, „Leprosy”, *The Anchor Bible Dictionary*, vol. 4, 1992, p. 277-282). Prin urmare, lepra menționată aici ar putea însemna boala Hansen, dar nu știm sigur de ce suferea bărbatul, ci doar că era ceva grav.

Leprosul își exprimă credința că Isus îl poate vindeca. Potrivit Leviticul 13, un lepros era ritualic necurat și trebuia să evite contactul *cu alte persoane* (vezi 13:45,46). Isus însă simte compasiune față de acest om și îl atinge. „Lui Isus I s-a făcut milă de el, a întins mâna, S-a atins de el și i-a zis: «Da, voiesc, fii curățit!»” (Marcu 1:41). Prin acest gest, Isus ar fi trebuit să fie necurat până seara, când trebuia să Se spele pentru a deveni iarăși curat ritualic (vezi Leviticul 13 – 15). Dar Marcu spune că gestul lui Isus de a-l atinge pe bolnav îl curăță pe acesta de lepră. Prin urmare, Isus nu a fost pângărit prin atingerea bolnavului.

Isus îl trimite pe bărbat la preot, spunându-i să aducă jertfa poruncită de Moise pentru astfel de cazuri, în Leviticul 14. În întreaga Evanghelie după Marcu, Isus este un apărător și susținător al învățăturilor lui Moise (vezi Marcu 7:10; 10:3,4; 12:26,29-31). Acest fapt contrastează puternic cu

acțiunile conducătorilor religioși, care în capitolele 7, 10 și 12 din Marcu denaturează scopul inițial al învățăturilor date prin Moise. Aceste detalii explică porunca dată de Isus bărbatului, în Marcu 1:44, de a nu spune nimănui nimic. Dacă ar fi menționat vindecarea lui de către Isus ar fi putut influența negativ decizia preotului, din cauza prejudecăților acestuia față de Isus.

Dar leprosul vindecat nu pare să înțeleagă lucrul acesta și, nesocotind porunca lui Isus, răspândește vestea în toate părțile, astfel încât Domnul n-a mai putut intra în cetăți ca să-Și facă lucrarea.

Cum putem avea grijă să nu facem lucruri care ar putea împiedica răspândirea Evangheliei, indiferent cât de bune ar fi intențiile noastre?

Vineri, 12 iulie

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus, cap. 26, 27

Ce imagine a lui Isus prezintă capitolul 1 din Marcu? Isus are autoritatea de a chema ucenici și aceștia răspund. El este sfânt, spre deosebire de duhurile necurate aflate sub conducerea lui Satana. O mare luptă între bine și rău este în desfășurare, dar Isus are mai multă putere decât demonii. El are compasiune pentru oamenii bolnavi și îi ajută, atingându-i atunci când poate nimeni altcineva nu i-ar atinge.

„Isus vorbea în sinagogă. [...] Atenția oamenilor a fost abătută de la Hristos și cuvintele Lui nu mai erau ascultate. Asta și urmarea Satana îndrumându-și victima spre sinagogă. [...] Acela care îl biruisese pe Satana în pustiu ispitei era din nou față în față cu vrăjmașul Său. [...] Mântuitorul a vorbit cu autoritate și l-a eliberat pe prizonier” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 255, 256).

Domnul nostru desfășura o activitate intensă, mergând pe jos, fiind aproape în permanență în contact cu mulți oameni. Cum Își păstra o abordare calmă și fermă față de misiune și față de oameni? Fără îndoială că prin experiența Lui zilnică de rugăciune. Gândește-te la un program personal de rugăciune și studiere a Scripturilor. Folosește acel timp pentru a-ți dezvolta o atitudine pașnică, sub îndrumarea Duhului Sfânt și a Cuvântului lui Dumnezeu.

Studiu zilnic

Biblia: Mica 6 – Habacuc 2;

„Ce alta cere Domnul de la tine”?

De ce Mica recomandă să nu crezi prietenul și să nu te încrezi în ruda apropiată?

Cine sunt „mai mulți decât stelele cerului”?

Cu cine este asemănat „cel beat”?

Ellen G. White, Divina vindecare, cap. „Fals și adevărat în educație”, subcap. „Autorii necredincioși” și „Lucrările istorice și teologice”

Ce gândea Ellen White când vedea librării cu volume groase de lucrări istorice și teologice?